

foreslaa Forstærkningsafdelinger eller Landeværnsafdelinger med en saadan Styrke, at man i dem kunde finde Erstatning for Reservebataillonerne. Forsvarskommissionen foreslog i 1866 disse Batailloner normerede med en Stabsofficer af Linien, medens alle de øvrige Befalingsmænd vare af Forstærkningen, dog med den Undtagelse, at der for hver Bataillon ansattes 5 Underofficerer af Linien, altsaa 5 faste Underofficerer. Dette sidste Forslag har Flertallet tiltraadt; men derimod tror man ikke, der er tilstrækkeligt, som taler for at beholde en Stabsofficer af Linien i Spidsen for hver Bataillon. Denne Mand, som man altsaa vil lønne for hele hans Arbejdstid, vil faae forholdsvis meget lidt at bestille, og det vil blive en uheldig Stilling for ham. Paa den anden Side tror man, at netop de Bestemmelser, der ere gjældende, og som fremdeles foreslaas gjældende om Aldersgrænsen, ville føre til, at ikke saa meget dygtige og brugbare Officerer efterhaanden paa Grund af Aldersgrænsen ville faae deres Afsted, og de ville da kunne finde en passende Stilling og Avendelse i Landeværnet. Derimod har Flertallet troet at burde gaa et Skridt videre, end Forsvarskommissionen i sin Tid foreslog med Hensyn til Organisationen af Forstærkningen. Man foreslar nemlig ikke alene Landeværnsbatailloner, men elliges Landeværnsregimenter, hvorved der altsaa vil blive 7 Regimentsstabe mere, end der nu findes og end der dengang blev foreslaaet. Naar her i det Hele taget lægges en saa stor Vægt paa Landeværnsafdelingerne, som Flertallet har ant det for rigtig, og der altsaa i Alt vil blive 2 saadanne Afdelinger, vil deraf med Nødvendighed følge, at der bliver nogle flere overordnede Jnmmanderende tilhørende Landeværnet. Jeg skal endnu kun hentyde til en Lanke, der alt som frem 1866, nemlig den, hvorvidt det vilde være rigtig at llaa disse Landeværnsregimentskredse sammen med Udsirioningskredsene. Af dem have der været et Antal af 6, men der maatte da spæres een af de maatte blive noget omlagte, og disse Landeværnsregimentschefer skulde da tillige gøres til Irioningschefer hver i sin Kreds. Jeg nævner i denne Lanke, fordi den ofte er kommen frem men den maatte naturligvis blive Gjenstand for nærmere Behandling og Undersøgelse, inden den kunde fremkomme som Forslag. Ligeledes har man, for at styrke disse Landeværnsafdelinger foreslaaet, at Lønen udtryffeligt skulde paabyde Indkaldelse til 6 Dages Ovelse af de to yngste Aargange af Landeværnet. Disse Afdelinger vil da blive samlede i en Styrke af henimod 400 M. altsaa af en halv Bataillons Størrelse, hvilke et saa stort Antal, at Ovelsen vil kunne faa ikke ringe Betydning, selv om den kun varer saa Dage, som her er foreslaaet; i den Hende er man ogsaa enig med den hidterede Krigsminister, som i Nar har foreslaaet en lignende Ovelse af Forstærkningsbatal-

lonerne. Naar disse Ovelser blive henlagte hver til sin Forstærkningsbataillonskreds, og dernæst blive lagte paa en Aarstid, da der ikke er stor Trævlhed, i alt Fald ikke paa Landet, tror man heller ikke, at de kunne blive væsentlig trykkende for disse yngste Aargange af Forstærkningen. For Øvrigt har man foreslaaet forskjellige Bestemmelser med Hensyn til Ordningen af dette Landeværn, hvoriblandt der er en, som jeg skal nævne, nemlig den, at man har ment, at dette Mandstab af de yngre Aargange skulde have sin Armatur hos sig, saaledes at de kunde rykke ud fra Hjemmet med det forstest mulige Væsel. Da man maatte foreslaa, at Uniformeringen blev en saadan, at den ogsaa kunde anvendes som civil Paaklæbning, vilde dette føre med sig, at der maatte udleveres Mandstabet Geværer, Læbertøj og den øvrige Armatur, som det da havde til Opbevaring i Hjemmet. Man tror ikke, at der vilde være nogen væsentlig Betænkelse derved, idet man maa erindre, at det er fuldt uddannede Soldater, hvorom her er Tale, hos hvilke man ikke vilde risikere, at Vaabnene vilde lide nogen Overlast. Jeg minder om, at en saadan Ordning for Diebliffet finder Sted i Schweiz, hvor det værnepligtige Mandstab paa den Maade har sine Geværer og Armatur i Hjemmet. Kun paa den Maade vilde man ogsaa naae til en forholdsvis simpel Organisation af Forstærkningsafdelingerne, der ikke behøvede at medføre store Depoter og Opdrag for deres Vaaben, men kunde føre til, at Forstærknings- eller Landeværnsafdelingerne let og hurtigt kunde mobiliseres og være til Stede, hver i sin Kreds, med det Diemed, som det lokale Forsvar har, hvilket man mener maatte paahvile dem. Flertallet tror, at der i vort Lands hele Beliggenhed er en særegen Anledning for os til at ønske et saadant lokalt Forsvar udvillet, idet den store Kystbevogtningstjeneste ellers vilde lægge et saa stort Beslag paa selve Linieafdelingerne, at der Intet vilde blive tilovers til Anvendelse som egentlige Kamptropper. Naar hele denne Tjeneste kunde overtages af Landeværnsafdelingerne, tror man, at de derved vilde have opfyldt en meget væsentlig Opgave for Forsvaret. — De øvrige Bestemmelser med Hensyn til Landeværnet indeholdes allerede i den nuggældende Hærløvs, og jeg skal kun minde om, at man foreslaar denne Ordning gennemført uden den Indskrænkning, som den nuværende Hærløvs har med Hensyn til Bornholm. Man mener, det vil være rigtig at bevare Bæbningen, men i den Stikkelse, som hele Landeværnsorganisationen medfører. Naar man endelig har foretrukket Ordet „Landeværn“ for Ordet „Forstærkning“, er det mere en Smagsag. Man finder, at Ordet „Forstærkning“ er uheldigt i sin Sammensætning, og at Udtrykket „Landeværn“ snarere vil spare til denne Bæbningens Diemed. — Jeg har endnu kun at omtale § 6, som handler om Garnisonsforholdene. Det er bekjendt, at man